

5 skal have denne Ret til at foranledige Nævnet indkaldt, baade naar Rigsdagen er samlet, og naar den ikke er samlet.

Fra det socialdemokratiske Mindretals Side foreslaas det, at der i Loven skal optages nogle Bestemmelser om samlede Rigsdagsmøder; det har man fra Flertallets Side ikke ment at kunne gaa med til, ikke fordi Flertallet ikke mener, at saadanne samlede Rigsdagsmøder — dem har vi kendt under Krigen og ogsaa delvis efter — vil være baade betimelige og ogsaa nødvendige, men man har ikke ment, det var nødvendigt at optage noget herom i Lovforslaget. Disse Fællesmøder, hvad enten de nu skal være offentlige eller lukkede, kender vi jo i Praksis aldeles uanset dette Lovforslag.

Saa har der været nogen Uenighed med Hensyn til Tavshedspligten. Hele Udvalget har været enig om ikke at kunne gaa med til Lovforslagets Bødebestemmelser, men Venstre og de Konservative har stillet Forslag om, at Medlemmerne af Nævnet skal aflægge et Løfte om Tavshed. I de Lande, som staar paa lige Udviklingstrin med os i parlamentarisk Henseende, finder vi et saadant Tavshedsløfte krævet af Medlemmerne, jeg tænker dér særlig paa Norge og Sverige. I Frankrig har man det ikke, men det synes, som om man dér har en Praksis, der er ret virkningsfuld. Det udenrigspolitiske Nævn i Frankrig havde saaledes ikke fastholdt Tavshedspligten om visse Ting i Ruhr-Spørgsmaalet, i hvilken Anledning Nævnet ikke blev sammenkaldt, og Regeringen erklærede: Nævnet vil ikke blive sammenkaldt, før man er klar over, hvem der har brudt Tavshedsløftet.

Saa er der foreslaaet en ny § 5, der indeholder Bestemmelser om Nævnets Forhold til Rigsdagen, nemlig at Nævnet skal meddele Rigsdagen baade det, der forhandles i Møderne under Rigsdagssamlingen, og det, som har været drøftet, medens Rigsdagen ikke har været samlet. Her er det, at man fra et Mindretals Side har ønsket at faa en nøjagtigere Udformning af Forholdet mellem Nævnet og Rigsdagen, men ogsaa i den Henseende har Flertallet ment, at det maatte Livet selv forme videre; naturligvis vil det være nødvendigt, at der kommer en Vekselvirkning mellem Nævnet og Rigsdagen. Med Hensyn til Tavshedspligten vil det altid være Udenrigsministeren, der maa bestemme, hvor vidt den skal gaa; man vil neppe i vor Tid komme dertil, at man kan føre al Udenrigspolitik for aabent Tæppe, det er der heller neppe noget af dette Tings Medlemmer, der venter sig, og det maa saa blive Ministerens Ansvar,

hvor vidt Tavshedspligten skal gaa, ligesom Ansvarret i det hele taget i sidste Instans fremdeles maa hvile hos den siddende Regering, og da særlig hos dens Udenrigsminister.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for de af Udvalget og af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Stauning: De socialdemokratiske Medlemmer har ikke kunne undlade at stille særlige Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag; naar man overhovedet vil beskæftige sig med en Form, hvorunder Rigsdagen skal medvirke i de udenrigspolitiske Spørgsmaal, forekommer det os ikke, at den Form, som Flertallet har givet Lovforslaget, er tilfredsstillende. Vi har i sin Tid præciseret den Opfattelse, at vi egentlig ikke mener, at et saadant udenrigspolitisk Udvalg som det, der foreslaas, er paakrævet eller egentlig ønskeligt, men da man fra alle Sider har ønsket et saadant Udvalg nedsat og tiltraadt Tanken derom, har vi paa den anden Side ikke villet opretholde Modstanden derimod. Vi kan ikke godkende de forfatningsmæssige Indvendinger, der er gjort, og maa i hvert Fald hævde, at hvis Rigsdagen vedtager, at et Udvalg eller et Nævn skal nedsættes, er det dermed ogsaa lovligt og kan finde Sted, saaledes som det ogsaa har fundet Sted i visse andre Spørgsmaal; men det, som det har været vort Ønske at faa frem, naar vi overhovedet kommer ind paa en Forhandling om denne Sag, er, at Rigsdagen som Helhed kunde komme til at øve Kontrol med de udenrigspolitiske Anliggender og øve Indflydelse paa deres Behandling. Dette opnaas imidlertid ikke, medmindre man vedtager de af det socialdemokratiske Mindretal stillede Ændringsforslag.

Det blev sagt af den ærede Ordfører, at Fællesmøder for Rigsdagen havde vi ogsaa kendt tidligere, dem behøvede man ikke at beskæftige sig med i denne Forbindelse. Jeg erkender, at man naturligvis kan holde Møder af den samlede Rigsdag og dér under fortrolige Former drøfte Sager, som man mener egner sig dertil, og det har man ogsaa gjort i visse Perioder; men i de 3 sidste Aar har man ikke gjort det, undtagen den ene Gang, da vi foranledigede et saadant Møde sammenkaldt. Det viser, at man under den nuværende Magtfordeling ikke ønsker at give Rigsdagen Oplysninger om de Spørgsmaal, der her er paa Tale, og da det jo nu ved Praksis har vist sig, at en saadan Medvirkning fra Rigsdagens Side overfor disse